

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie w jakim Sąd oddalił skargę w sprawie T-396/10 zawierającą żądanie uchylenia lub obniżenia grzywny nałożonej w art. 2 zaskarżonej decyzji z dnia 23 czerwca 2010 r. C(2010) 4185 wersja ostateczna, dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 101 TFUE oraz w art. 53 porozumienia EOG, sprawa COMP/39.092 — Instalacje sanitarne do łazienek,
- oraz, poprzez wydanie orzeczenia ostatecznego w sprawie zgodnie z art. 61 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, uchylenie lub przynajmniej obniżenie grzywny nałożonej we wspomnianej decyzji Komisji, w wykonaniu przysługującego nieograniczonego prawa orzekania.
- W każdym razie, obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi w niniejszym postępowaniu, jak również kosztami dotyczącymi sprawy T-396/10.

Zarzuty i główne argumenty

Naruszenie prawa Unii w odniesieniu do ustalenia grzywien i oceny wagi naruszenia, wewnętrznej sprzeczności i braku uzasadnienia, jak również niepełne wykonanie uprawnień w zakresie kontroli sądowej. W szczególności naruszenie art. 23 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 1/2003⁽¹⁾ oraz zasady odpowiedzialności osobistej, zasady proporcjonalności i zasady równego traktowania przy stosowaniu kar w dziedzinie walki z kartelami.

Zdaniem wnoszącej odwołanie w wyroku będącym przedmiotem odwołania Sąd stwierdził wewnętrzną sprzeczność i niezgodność z prawem zaskarżonej decyzji, ponieważ przyznał, że Zucchetti Rubinetteria S.p.A. popełniła naruszenie mniejszej wagi niż przedsiębiorstwa międzynarodowe będące uczestnikami kartelu, ze względu na to, że nie uczestniczyła w nim ani nie była świadoma jego zasięgu na rynkach innych niż rynek włoski, z czego jednak nie wyciągnął koniecznych konsekwencji w odniesieniu do ustalenia kwoty grzywny. Zastosowanie takich samych współczynników i pominięcie okoliczności łagodzących, które spowodowały oddalenie skargi zarówno w zakresie stwierdzenia nieważności jak i uchylenia lub obniżenia nałożonej grzywny, stanowią więc naruszenie ogólnych zasad [Or. 2] przywołanych powyżej oraz postanowień przewidzianych w pkt 25 i 29 wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien, a także art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. L 1, s. 1)

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 16 września 2013 r. w sprawie T-376/10 Mamoli Robinetteria SpA przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 28 listopada 2013 r. przez Mamoli Robinetteria

(Sprawa C-619/13 P)

(2014/C 45/36)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnosząca odwołanie: Mamoli Robinetteria SpA (przedstawiciele: adwokaci F. Capelli i M. Valcada)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

- uwzględnienie niniejszego odwołania oraz, poprzez zmianę wydanego w dniu 16 września 2013 r. wyroku Sądu w sprawie T-376/10 Mamoli SpA przeciwko Komisji Europejskiej:
 - stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji Komisji C(2010) 4185 wersja ostateczna z dnia 23 czerwca 2010 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 101 TFUE oraz art. 53 porozumienia EOG, notyfikowanej w sprawie COMP/39.092 — Instalacje sanitarne, w zakresie, w jakim w rzeczonej decyzji uznano, że Mamoli Robinetteria SpA naruszyła art. 101 TFUE, a w konsekwencji stwierdzenie nieważności art. 2 tej decyzji w zakresie, w jakim na spółkę Mamoli Robinetteria SpA nałożono w nim grzywnę odpowiadającą 10 % łącznego obrotu uzyskanego w 2009 r., zmniejszoną następnie do kwoty 1 041 531 EUR ze względu na szczególną sytuację spółki Mamoli;
 - w odniesieniu do istoty sprawy, posiłkowo:
 - stwierdzenie nieważności art. 2 decyzji Komisji C(2010) 4185 wersja ostateczna z dnia 23 czerwca 2010 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 101 TFUE oraz art. 53 porozumienia EOG, notyfikowanej w sprawie COMP/39.092 — Instalacje sanitarne, a jednocześnie ponowne obliczenie grzywny i jej zmianę do kwoty stanowiącej 0,3 % obrotu spółki Mamoli Robinetteria uzyskanego w 2003 r. lub, w każdym razie, do kwoty niższej od nałożonej sankcji, według uznania Trybunału.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu odwołania wnosząca odwołanie podnosi siedem zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy. Naruszenie zasad proceduralnych dotyczących formułowania zarzutów skargi.

Wnosząca odwołanie utrzymuje, że Sąd popełnił istotny błąd, myląc zarzuty skargi z argumentami podniesionymi na poparcie samych zarzutów skargi. Błąd ten poskutkował niedopuszczalnością części zarzutów podniesionych przez stronę skarżącą.

2) Zarzut drugi. Naruszenie prawa do obrony.

Wnosząca odwołanie podnosi, że przed wydaniem decyzji pozostałe strony postępowania mogły przedstawić argumenty obrony dotyczące okoliczności, o których Mamoli nie została powiadomiona. Sąd nie ocenił tego zagadnienia w należyty sposób.

3) Zarzut trzeci. Naruszenie zasady legalności i przepisów art. 101–105 TFUE w związku z art. 23 rozporządzenia nr 1/2003⁽¹⁾.

Źródłem i podstawą całego postępowania były komunikaty Komisji, która ustanowiła tzw. program wynagradzania przedsiębiorstw za współpracę. Wnosząca odwołanie stoi na stanowisku, że w braku aktu wydanego przez prawodawcę europejskiego Komisja nie dysponuje żadnymi kompetencjami do zwalniania przedsiębiorstw z grzywien lub ich obniżania, ani do oparcia na dotyczącym tej kwestii komunikacie postępowania w sprawie karteli, prowadzącego do wymierzenia dotkliwych sankcji. Sąd nie udzielił adekwatnych odpowiedzi na sformułowane przez stronę skarżącą zastrzeżenia, rezygnując z przeprowadzenia pogłębionej analizy różnych podniesionych zagadnień prawnych.

4) Zarzut czwarty. Naruszenie art. 101 TFUE i art. 2 rozporządzenia nr 1/2003.

Wnosząca odwołanie podnosi, że w toku dochodzenia Komisja popełniła istotne błędy. Twierdzi ona, że instytucja ta nie uwzględniła specyfiki włoskiego rynku (np.: jego struktury i charakterystyki, a także roli hurtowników) i sprowadziła panującą na tym rynku sytuację do sytuacji istniejącej na rynku niemieckim. Błąd ten czyni bezzasadnymi wyciągnięte przez Komisję wnioski dotyczące istnienia na włoskim rynku porozumienia w przedmiocie ustalania cen. Ponadto, ze względu na zasygnalizowane błędy, Komisja nie wywiązała się ze spoczywającego na niej ciężaru dowodu. Pod uwagę nie została wcale wzięta rola, jaką na włoskim rynku odgrywa Ideal Standard. Sąd całkowicie zignorował zastrzeżenia i argumenty podniesione przez stronę skarżącą.

5) Zarzut piąty. Naruszenie zasad proporcjonalności, równego traktowania i personalizacji kary przy nakładaniu na spółkę Mamoli grzywny i przy ustalaniu jej kwoty.

Nakładając na wnoszącą odwołanie maksymalną karę Komisja naruszyła wskazane wyżej zasady. Prawdziwe postępowanie wnoszącej odwołanie nie zostało prawidłowo ocenione przez Komisję, która ustaliła kwotę grzywny, bez uwzględnienia zachowania spółki Mamoli i jej faktycznego zaangażowania w zarzucane naruszenie. Komisja popełniła

także błąd, nie uznając żadnej okoliczności łagodzącej po stronie spółki Mamoli. Pomimo uwzględnienia niektórych zastrzeżeń spółki Mamoli dotyczących błędów popełnionych przez Komisję przy ustalaniu grzywny, Sąd nie zasądził jej obniżenia.

6) Zarzut szósty. Naruszenie art. 23 rozporządzenia nr 1/2003 w związku z pkt 35 wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia 1/2003 (Dz.U. 2006, C 210, s. 2).

Wnosząca odwołanie utrzymuje, że nawet jeśli Komisja zrozumiała, że spółka Mamoli znajduje się w naprawdę trudnej sytuacji ekonomicznej, ograniczającej zdolność płatniczą przedsiębiorstwa, to i tak wydała decyzję niewłaściwą z punktu widzenia realizacji celu wyznaczonego w preambule. Sąd nie ocenił argumentów przedstawionych w tym względzie przez spółkę Mamoli.

7) Zarzut siódmy. Naruszenie reguł proceduralnych.

Wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd postąpił wbrew prawu, oddalając przedstawione przez nią wnioski dowodowe.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. L 1, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 13 września 2013 r. w sprawie T-592/11 Anbouda przeciwko Radzie, wniesione w dniu 25 listopada 2013 r. przez Issama Anboubę

(Sprawa C-630/13 P)

(2014/C 45/37)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Issam Anbouda (przedstawiciele: adwokaci J.M. Salva i M.A. Bastin)

Druża strona postępowania: Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylene wyroku Sądu Unii Europejskiej (szósta izba) z dnia 13 września 2013 r. w sprawie T-592/11 Issam Anbouda przeciwko Radzie Unii Europejskiej;